

Cyklo 16.
17. haprleje.

Bomhaj Bóh!

Łetnik 20.
1910.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaj,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ńo łóždu łobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ńa ńchtwórtletnu pschedpłatu 40 np. dostacž.

Njedžela Jubilate.

1. list Pětra 2, 11—17.

„Wyskajće Bohu wschitke kraje, spěwajće ł cžesczi jeho mjena!“, tak ńo w 66. psalmje khwalbnj khěrluskh šanoschuje, po kotrymž ma tšecza njedžela po jutrach ńwoje łacžanske mjeno Jubilate (to rěka „wyskajće!“). Wyskanie je spěwana džakownosć, kotrejež płomjo ł njeby ńapa, hdyž pobožnj ńyjeć pod ńlónčnej młódněj cžopłotu psches polo třeći; hdyž młoda macž je ńwojim džěcžatkom přeni třeć psched khěžu na ńlónčlu ńedži, abo hdyž wobdarjenj hólz je na wyschschu schulu pschischot, po kotrejež je ńebi hižo wjozj lět žadał. Njewěsch, hacž je we wyskaznj khěrluschu twojeje wutrobj wjozj džaka abo wjozj nadžije, tak ńo myšl džakowanja ł myšlu wjeńkełeho doměrenja měšha. To je nalětna radosć, to je njedžela Jubilate we wutrobje.

Kak mohł žyly našch lud ł wyskanju pschińcž, tak ńo njedželu Jubilate tón prascha, kotryž njeje hižo społojom, hdyž ńo jemu ńamemu derje džě, ale halle, hdyž w jeho žylym ludu derje stej, a to swonkownje a tež ńnutškownje. So swonkownje w móžnjm němskim khěžorštwje jara derje stej, ńo kšhesćžijanam njetrjeba dopokasacž. Ale kajki je ńnutškownj porjad našchego luda? Žow my społojom njejkmy. Žow žaneho měra, žaneho spanja njejmějmy, doniž ńo žyly ludowe žiwjenje ńašo na to njenatwari, ńchtož ńwjaty Pětr w epistolj na njedželu Jubilate žada.

To ńu po ńdacžu žyly wschelafore napominanja, a to ńa ńadžerženje kšhesćžijanow w pohanskej wokolnosći, w romškim khěžorštwje. Ale tu mašch ńałožł wscheje kšhesćžijanškie kultury, na kotrymž po najwažnišchich ńakonjach hišchže stejimj, mjes tym ńo je pschewulki džěl našchego luda ł njedžakownosću, haj se ńazpivanjom wot tuteho ńtareho, dobrego ńakłada wotstupił. Woni chžedža bjes ńnutškowneje kultury, bjes duchownjch mozow, kotrež jeno nabožina dawwa, wobstacž. Kajki njerosom! „Na jich płodach dyrbicže jich pólnacž!“

Kaž Pawoł, tón wuswoleny grat Boži, tak tež Pětr žyrkej, lud natwarjuje. Kak ma ńo łóždy w towaštwje ńwojeho luda ńadžeržecž? na tuto praschenje wón wobschěrnje a w 17. ńchucžy tak jadriwje wotmolwja, ńo jeho ńłowa na někotrej schuli ł wulkim pišmom nad wrotami napišane namakašch: „Łubujće bratrow. Bójće ńo Boha. Čžescžće krala.“

Čžehodla wot tutjch ńwjatykh ńašadow njemóžemy wotstupicž? Dokelž ńo w nich na wutrobj twari, a dokelž je wutroba w nich na Boha pokasana a ńałožena. Na cžo chžesch hewał ludowj porjad natwaricž? Mjenujemj najrosomnišchi ńakład, na kotryž njewěrojzj twarja: štrowy rošom w ludu. To je wěscže jara dobry ńałožł; rošom je wulki mišchr, kotryž njewustawozj twari; hladał na Žapanškich! Ale hdyž hišchže lěpschi ńałožł wěsch, tebi tón dobry njedokaha.

„Wschě wutrobj w Bosy a Bóh we wschitkich wutrobach“, tak wuprajmj ł krotka kšhesćžijanški ideal. Ideal

je, štož we mēje widžim, sa cžimž stejim a štož na tutym njedokonjanym kwēče polnje njedozpivam. Ale my honim sa tym kaž swjaty Pawoł. Tak twarim na sbožu swojeje swójby, swojeho droheho luda, kotremuž je Bóh Luthera a kžžora Wilhelma Wulleho sbudžil, a tak budžem Boži wotrocžžy.

Wotrocž Boži rēla pola swj. Pētra frejny (swobodny) muž, kiž swobodu nima sa pschirwanje slōscze, njed je njepōžewosče a wopisťwa (11. a 12. sht.), njed je njepōsluchnosče (13. a 14. sht.). Što je swoboda? Wona je w cžaku, w kotrymž do sčerjenjow wjazy njewēriny, to najhōtsche sčerjenje, jenož so bo jeha njeboja, ale wjele bōle jo wšchudžom rad widža. Šwoboda kama na šebi ničō njeje, wona je tak mało abo tak wjele kaž cžak abo rum, mjenujy hola myšl we hłowje. Dyrbiš bo prashēcž, t cžomu by a wot cžeho by swobodny. Glaj, wot dobreho, wot Boha bo wuřwobodžēcž, njeje to wrōtnosč a njesbože? Ale swoboda wot šleho, swoboda t wšchemu dobremu, to je mi swoboda a sbože a sbōžnosč. To je swoboda Božeho wotrocžla. Hamjeń.

T. w B.

Bedžba po njebyu.

1. Pētra 2, 11.

(Benjamin Schmold.)

Htōž: Štož Bohu wjeršnemu bo podda —.

Sa zisnif bym na tutej sem,
Mōj wōtžny dom by njebya;
Som t hrēhom, horjom, starosčemi
Šso duřha hiřče bēdžic ma;
Mōj pucž pak skōncžnje wjedže tam,
Hdžēž wēčžny mēr a poľoj mam.

Šwēt sa nař ničō swoje nima,
Se jeno wotnajaty dom,
Kiž podružstwa nam wotnajima,
W nich kōtli cžak bym t pscheytkom —
Hdžēž wōla bymjerč, wšcho t rukow dař
A prōbny t domu wotkōd mař.

Tu w kwēče sa mnje mēstno njeje,
Duž skōžam wōči t njebyam;
Tam šebi moja wēra psheje,
Hdžēž ja swōj dom a statok mam;
Štož tōnle swēt swōj mjenuje,
Tam šhubi prawo mēřčžanře.

Byč prjedy mēřčžan njesamožu,
Dōjž njebēch tudy t putnikom;
Som wōřtaracž mam řhtwu Božu,
We njebyař pak řhowam dom;
Tu jeno řčžje nadžija,
Tam pak řo řařnje dopjelnja.

Som pucžuju po Řhryřta woli
Hacž tam, hdžēž kōnz bu řajeny;
Mi nadžiju to njesamoli,
Se řhlēb egiptřki njeřlōdny —
Bōh Ranaan džē sa mnje ma,
Kiž řlōdřki řicžow na dořčž da!

Nabožina w řhuli.

(Pōřracžowanje.)

c) Nasornje dyrbi řo powjedacž. Šo najwēřtōniřki pādagogojo wřchēch cžakow nasornosč (Anschaulichkeit) sa prēnju řadanku dobreho rořwucžowanja cžinja, je wučerjam řnata wēž. We cžim pak nasornosč wōřteji, je mjenje řnate a hiřče mjenje řo wona we wučžby nashadža. Řřki bibliřřki řawisnacy řhartu řalāřtiny řrjebacž, njeje hiřče řana nasorna wučžba w tymle pschedmjecze. Hdžēž džēcžō pschi powjedanju řawisny se řwojim duchownym wōčžkom widži, řtož wono t cželnymaj wuřchomaj řlyřki a řo tak řwonřowny pōřup pola džēcžā řnutřkowny řčžini, potom je rořwucžowanje nasorne. Mōlowacž njetrjebacy jeno t bēlicžom a barbu, tworicž niz jeno t bōžkom a hamorom; to mōřēř tež se řlōwami. Dale plastifka řēcž je pschinarodženy dar. W nastupanju tajřeho plastifřeho powjedanja mōřēř wjele nawuřnyčž, wōředžbuřēřli wōřobny, kotrež mōža prawje nasornje powjedacž; řy-li pschi powjedanju na řebje řameho prawje ředžbliny, na kotryř mēřtnacy řu džēcži wōřebje ředžbne abo njedžbne, pschede wřčēm pak, řabje-řař-li řo se řawisnu tak, řo Božu mōž, w nej wōřřhiřaju, na řwojej wutrobje řačžuwacy. Štož je tak wutroba nashōila a t lubosčju řapřhiřala, bywa rořomej pschēřo řařniřche, pschēřo pschewidniřche, a t tym budže twōja wuřtōjnořč w nasornym a mōžnym powjedanju bibliřřki řawisnow dale a bōle pschibnyacž.

d) Niz pschewjele na jedyn řař, tež ničō wōřorhjene, ale pschēřo řyřosčž, sa řebje wōřřejaza, dyrbi řo podawacž. Rōžda tak řulōjčžena řyřosčž bibliřřke řawisny ma řwoje wōřebite napiřmo. Derje je, dawa-li wučer tajře napiřma pola řawisnow, řo t temu řodžazyř, wot džēcži řamnyř tworicž; pschetož wōn pschi tym řuřto řhoni, hacž řu wone tu wēž prawje řapřhiřale a řto je na nje najřlubřki řačžisčēř cžiniřo. Šwiate řawisny řu řaž řočžene dejmanry, kotrež řo we wřřelacyř barbař blyřčžā. Mōžno teho dla je, řo džēřacž džēcži, kotrež řuřamřnu řawisnu řlyřčā, wřřelacy řačžisčēř dořtanu, řaž mōže tež jene a řořame džēcžō wot tejeřameje řawisny dženřa řyle druhi řačžisčēř dořtačž, hacž je řōn lēto prjedy mēřo. Nadžicž njeje, řo řo mēřto řaryř řnacyř, řyle powřřitřownje džeržanyř napiřmow bibliřřkim řawisnam na podlōžku řiř hłownyř wēřnosčžom nowe napiřma dawaju. Tute wēřnosčžē dyrbi džēcžō řame se řawisnow wučžuwacž; tež je jara wōřomnicž, řo mōža druhyř małe cžahi, wot wučerja pschēřladane, řlūbōři řačžisčēř na wutrobu a řiwjenje džēcžā cžiničž. A temu jeno jedyn pschikřad: Mēřdy w jenej řrjedžnej řjadowni wo nashēčžanju 5000 muři a řesuřowym řhōdže po morju řēcžacy. řako t tym řlōwam pschirōdžēř: „A ta řōdž bēřche řiřom řrjedža na morju, a woni cžēřpacyř nury wot řōřmow“, dha pōčža jena džewjēcžlētna řolčřla se řwojej řuřōdfu řēcžēcž. W tej myřli, řo mje wona řrořymila njeje, ja řjeknyř: Što řyřčhe řy wjedžicž, lube džēcžō? To džēcžō řahanibjene pschēř řo řladacy a mjelčēřche; řuřōdfa pak wōřmōwi: Wona ře mni džēřche, řo je to tež prawje řlūpye byřo, řo řesuřa řobu řřali njebēchu. — řa to ja řam myřliř njebēch. řa dyrbyř njewōľnje ruzy řtyřnyčž: „řa cže řhwalu, Wōččē a řnježe njebyřow a řemje, řo řy to pschēř mudrymi a rořomnymi pōtajiř řy a řy jo tym njerořomnyř řjewiř. řaj, Wōččē, pschetož wono je řo řebi tak derje řpōdōbalo.“ To řlōwo tehoľe džēcžā ja řwjerdže džeržacy a řēcžacy t řylej řlassu wo tej řlūpōřčži, bjes řesuřa pschēs řiwjenje řicž. řjes řyřym rořřēcžowanjom wo tamnej řlūpōřčži mi ani jene džēcžāze wōčžko njepōřacywacy. A ta řōřnowanje? Mōja řyla duřha bēřche džak.

(Pschichōdnje dale.)

Po malej khwili.

Sana 16, 16.

(Gerof.)

Po malej khwili mje njewidžiće,
Duž na mnje juntróc' 'jchće pohladajće;
Hižom ſu k rowu mje žalbowali,
Po malej khwili tež pohrjebali.

Po malej khwili ſaſ' widžiće mje,
Próſdnj je row, nimo tſichnota je;
Ešlónčſko njedj khoma tež w mrócželach ſo,
Po malej khwili ſo roſjaſnja wſcho.

Po malej khwili! Tať pominajo
Dawa we wutrobje ſaſtſchec' ſo.
Radoſeč to haczi, ból polóži mi,
Po malej khwili! to doſpoſoji.

Po malej khwili, ach, džeczo, mi wět,
Eiza czi ſblědnu, wět' druhu ma cžer;
Młodžiny kwětki a róžowy cžaſ —
Po malej khwili — wſcho ſahinje ſaſ'.

Po malej khwili, ty žarowazy,
Minje ſo horjo a ſmėrnjeny ſy;
Klonja tež ſyſly doſeč na ſemi ſo,
Po malej khwili, wſchě ſetreja ſo. —

Po malej khwili, o roſhnėwany,
Esmjerc' rubi lubny, to wopomni nět' ty!
Džen je ſo naſhiliť, ruťu mi daj,
Po malej khwili je pſchepoſdže, hlaj!

Po malej khwili, wſmi k wutrobje to,
Ešlónčſko ſwój domc'k dže, duž ſpěchuj ty ſo.
Hiſchće wſchaf mjele maſch donadžělac',
Po malej khwili pať wotpoczowac'.

Po malej khwili wſcho roſpjerſchene,
Hwěſdy taž liſće wſchě roſpřoſchene. —
Wěcžnoſeč ſo bliži, ſo pominje wſcho,
Po malej khwili! Duž hotujmy ſo!

Surij Bróſť.

Sserbski lud a kraj.

Wot J. E. Esmolerja.

1. Eserbjo, kiž pola Němzow „Wenden“ rěłaja, ſu narod wulkeho ſłowjanského luda a wobydlaču něhdj wſchón kraj wot Bobra hacž do Sale a k Schmrělowym Horam (Fichtelgebirge). A polědnu mjeſowachu k Ežechami a k polnozy k Luthzami, a na tutej ſtronje cžehnjechu ſo jich mjeſy něhdže wot ſjednocženja Wódrny a Warty hacž k ſjednocženju Łobja a Sale. Woni wobſtejachu k mnohich ſplahow. Wot tych běchu Łužiczenjo a Milczenjo najwóſnebiſchi. Tamnym ſluſchěſche kraj, kotrnyž ſo nětko Delnja Łužiza mjenuje, tuczi wobydlaču pať krajiny, kotrnyž ſu mjeno Hornja Łužiza nawdali. W ſtarſchim cžaſu njerěłachu Hornjej Łužizy hinať hacž Miſſka abo milcžanſki kraj a jich wobydlerjo běchu wſchudžom jaťo Milczenjo abo milcžanſzy Eserbjo ſnaczi; poſdžiſcho pať poča ſo Miſſka pſches zuſnyh k nětčžiſchim mjenom pomjenowac' a je ſwoje ſtare mjeno žyľe ſhubiľa, hacž runje naſch lud hiſchće dženkniſchi dženi jenož Delnjolužicžana ſa Łužicžana ſpóſnawa.

Ešlownjenjo bydla w Europiſkej tať doľho hacž Keltojo, Němzy a Eacžanſzy a hižom w najſtarſchich cžaſach běſche wſchón kraj, kiž mjeſ Abriatiſkim a Maranſchim Morjom ſo roſpřeſečera a wot Wódrny hacž do žórkow Dnjepra a Dona doſaha, jich ſamgne wobſedženſtvo. Woni běchu ſtajnje jedny k najwjetſchich europiſkich ludow. E krajinom, kiž w dženkniſchej Wóľſkej na wobimaj ſtronomaj Wiſſly (Weichſel) leža, najſterje Eserbjo do horkach pomjenowaného ſerbského kraja pſchicžějechu a pſchi ſpoczatku 6. ſtotetka widžimy jón wot ſamnyh Eserbow wobſadženy. Ani jedny Němzy mjeſ nimi njebydľeſche.

(Pſchichodnje dale.)

Bratrowska luboſeč.

Powjedaničſko wot Sana Wjele.

Eštož čžemy ſebi dženkſa powjedac', to nať do domu mjedže, kotrnyž je najwſchſchi w ſwěće, to rěka do kžěžorſkého hrodu. Se ſnano mjeſ wami ſchťo, kiž ſebi myſli, to budža ſamo mjěſele wězy? Měni ſnadž něchťo, w tajkim ſtatofu jeno róžojte žiwjenje hraje, ſtajnje a ſpochi, dženi jaťo dženi? To by nimo wěrnofče miſnjene byľo. Stare pſchiplowo wuczi: „Tež pod ſkotej tſěchu cžaſto hlowa žaľoſtnje boli.“ A druhe pſchiplowo praji: Měhdžſtuli ma ta najkraſniſcha ſuľnja je ſyľami macžany podſchjwť. — Mjeweſeče ſnano, tať ma ſo to ſroſhmicž? Tež we wulſchich wóſebnyh hrodach namaťa ſo wſchelaťe horjo, tež na wjerchow ſwěta dóřdu ſo cžernjoite cžaſy.

Abſo mjeweſeče wo wjerchu Saulu, wo přėnim kralu něhduſchich Židow, wſchēm džěčžom k biblije ſnathm? Mjeweſeče džě, tať jara je na teho mutny a iſtyſny duch kžodžil, ſo je byľ pſchi žyľym kraleſtwje hubjenſchi kžudeho muža? To je ſo w dawnyh ſaſtarſku měľo. A na to podobnje ma ſo tež w nowiſchich cžaſach. — Esmjerc' doľho džě njeje, ſo je ſo w ſuſobnym kraju kral ſe ſamnyľom w jeſorje tepil, ſtyſtny myſlow a moſhyſawrjenja dla. Saulej je wſowčerſti młodženž ſpěwať a na trunach hrať, a jemu tať moſhowe mucženki jaſniť. To běſche jenutki ſpěwať a herž. Tón kral pať, kiž je, taž prajach, ſam wot ſo ſmjerc' w jeſorje pytať, je ſyľy najľepſchich ſpěwžow a hudžerjom měľ, a njeje ſo tola moľť w duſchi cžěſneho ſaľhmura wobróč. A tať byľ wam k podawřom ſwěta doľhi řjad wjerchow pſched woczi naſtajecž moľť, kiž ſu ſo k mrócžnyh myſľemi jara ſľě bėdowacž měľi. Te pſchicžiny k tajkemu ſmucženju duſche ſu wſchelaťe. E wjetſcha je to ſľe žórkſo tajki a hinaťki njehoj, kiž ſo tež k wjerchami ſwěta ſobu do ľoža ľěha, jich na myſľach ſchery a njeda jim ſpacž.

Tón wyſſſi móžnať, wo kotrehož mřokotnej duſchi čžemy tu powjedacž, bė wulřotny kžěžor. Kžěžor Auguſtuſ je wam wſchaf k biblije ſnath; duž potajkim wěſeče, ſo je byľ kņežer žyľeho ſwěta. A hľečže, tež jeho žiwjenje žadny paradſ njebė, taž ſebi něchťo-žtuli ſnadž myſli. Wón džě ſo dħrbjeſche pſcheradow bojecž, jėdow a mordarſkich nožow, haj a tež ſamo pod ſwojej tſěchu. Tola je wſchitkim tym hřoženjam ſe ſbožom wuſchſľ. Ale tón kžěžor, kotrehož tudj na myſľach mamj, je pſches měru mjele wſchelaťeho ſľeho njehoj a wuměť: ſtarſeče (wěſo niž wo wſchėdny kľěb, ale dla mordarſkich wóžnow), mjerſanje, hñėwanje, ruďjenje a ſchťož tehorunječža bė. Nicžſo pať jeho tať ſľhmuriťo njebė, taž wſchidne ſhonjenja cžłowſkeje ſľſeče ſe ſľaženych duſchow. E rořoty poddanow jaťo tež ſpjeranja ſemjanſkich kņeſow, njeſwěra liſchčerſkich bohſotow jaťo tež pſcherady ludarſkich pſchecželow a podobne hřſne nawėdy běchu k pſchicžinu teho, ſo jemu po nēcžim cžma a hřřřota hlſowu a wutrobu pſchemſ. Tón přėdny tať doľrotny ludžazy pſchecžel bu na poľľedk cžłowjekſow hibžer. Wón ſwědcžeſche ſebi w ſľhmurjenych myſľach: Kžėdny cžłowjek je nětajki Žudaſch, haj, žyľy ſwěť njeje woprawdže nicžſo hacž wulka ſebitna ľža. Do

woczow cżinja cži rjenje a šdadža ɣo wowzli, a ɣa tyłom ɣu tebi rubjeżne wjelki. Sičh jasyti maja wŝač męd, ale jich wutrobh njezhdža niczo hačž jęd.

Š mroftotnym duchom ɣydaŝe žyle ɣamlutki w jenej naŝadnych ŝtwow ɣwojeho hrodu, ŝamknywŝchi ɣa ɣobu durje, a ɣ ɣhwilemi njepuŝčeži niłoho nuts, ŝchtož jeno ŝtareho ɣłužobnika ɣ jędžu a ɣ picžom. Tež jeho dorostłaj ɣynaj, nadobnaj prhnaj, ɣmędžeŝch-taj jeno ɣa džiwo hdy ɣ njemu. To jeničžke ŝtworjenje, kotremuž węrijeŝe, ɣo ɣ prawdu ɣ nim męni, bę Straža, wulki ŝpytany poŝ.

Šsamo ɣo ŝnaje, ɣo dyrbjeŝe tola dny a dny radzow a bohoto w pŝched ɣebje puŝčežicž, nuŝnych radow a roŝprawow dla. Pŝchi tym pał do woczow ŝjewi, ɣo ɣo jemu jeničžh Stražowa ɣwęra a pŝchimiŝnosčž bjeŝ ŝalŝcha ŝda. A jako by rjeł, ɣo tón poŝ wę, ŝchto ɣhęžor do njeho dđerži, pažeŝe wón ɣwojeho knjeŝa. Zežo pŝchi durjach přędkowneje ŝtwizh, kotraž bę přjedy teje ŝtwy, hdyžę męjeŝe ɣhęžor ɣ wjeŝcha ɣamlutki ɣwój pŝchebnył, to ŝkocžo niłomu do duri njeda. A by-li ɣo tola ŝchto ŝhroblił, na teho wuŝčežęri ŝubiŝta mörčžo, ɣo tōždy ŝe ŝtrachom twochny.

Raŝ męjeŝe ŝtarŝchi ɣyn ɣhęžorej-nanej nuŝnu węž ŝjewicž a pŝchińdže po ŝhodyže horje ɣ nanowym durjam. Tón lamkuŝ pŝchi durjach ŝnajeŝe jeho a bęŝe jemu dobry. Duž machaŝe wjeŝely ɣ wopuŝchu pŝched nim, jako by rjeł, ɣo jeho pŝchečelnje wita. Temu prhnzej bęŝe to ŝpodobny poŝaŝ; duž pocžini rjenje ɣ tym pŝom. Tola do duri jemu to ŝkocžo njechaŝe dačž, ale dđeržeŝe jeho ŝe ŝubami ɣa ɣuŝnju twjerdže. Na to prhnž ŝawoła: „Puŝčež“, a ŝpyta ɣo wudręčž a chžhŝe ɣ mozu ɣa durje pŝchimnyčž. Tón poŝ pał ŝabnywŝchi wŝcheho, ŝbęhny ɣo pŝched nim kaž muž a jeho ɣa ɣhornał pŝchija. Tón młodženž bę mōžneju rułow a ɣhętro nahleho ducha. Špyrjenh ɣ hñęwom wón temu ŝkocžęžu ŝe ɣylnej pjačęžu tajki raŝ mjeŝ wocži morŝny, ɣo ɣo wón ŝe ɣmjercžu wali. Štrōženh nahleho ŝčžinka tón młodženž čęłny, ɣ bojoŝęžu wjedžo, ɣo budže ɣhęžor-nan wo ɣwojeho ŝtražnika ɣ palazej ɣurobu ɣapacž. Lędy bę wotŝal, dha ɣhęžor pŝched durje ŝtupi, dofelž bę haru a forčjenje ŝadřęł, a ŝtupiwŝchi ɣ duri, wuhlada, ŝchto je ɣo ŝtało.

Šeho jeničžki luboŝtnił, kotryž bę jemu, jeho ŝmucženemu duchej lubŝchi hačž hewal ŝchto abo ŝchto, ležeŝe pŝcheŝtręwŝchi nobi.

Raž ɣ nahłym płomjenjom w nim hñęw ɣapny. Komornił dyrbjeŝe runh pucž radu hromadu ŝtaŝacž. Šako bęchu ɣo rad-nizh, mjeŝ nimi ɣobu taj prhnaj, na radu ŝeŝchli, pocža wón ɣ hrimazej ręcžu: Wŝchitzh wŝač węŝę, kał drohotny bę mi mój Straža, lubŝchi hačž njeŝprawny čłowieł, dofelž bę ŝprawny a ɣwęrnny. A ŝłōŝnicža ruł a je jemu žiwjenje ŝtorhła. Šchtož wę teho mordarja mjenowacž, doŝtanie ɣhęžorŝe mnto, a by-li wón ŝchpatniŝchi poddan. Węda pał temu, kiž je tón mordar! Šeho chžu dracžej do rułow dačž, a był-li to ɣamo mój ɣyn.

Na tajŝe ɣurowe ɣłowa ŝtarŝchi prhnž ŝarža a ŝblędny kaž w kaŝčęžu ležaze čęło. Młodŝcheho bratra, jako to wuhlady, ŝa-hrabny bojoŝčž, jako by pŝched nim blył do ŝemje ŝraŝyl. Hačž-runje ɣo pŝched nim bratr njebęŝe ŝaraŝa wuŝnał, jemu to pō-ŝnacže pŝcheŝ hłowu tjęli, ŝchto je tón ŝaražeł był. ɣnyhdom wón pŝchi ɣebi rjełny: Mój nadobny bratr, mi ɣ žylicžkej wutrobh lubh dyrbjał mi do ɣmjercže ŝtorčęhny byčž? Njedaj to Wóh! Rad-lubje ɣo ɣa njeho ɣ woporej dam!

Njejabžh ŝtanywŝchi ɣo wón pŝched ɣurowym nanom na ŝemju klałny a ŝaŝbęhny ŝe ŝtyŝnym hłōhom: „Mój nano a ɣhęžorŝi knježe! Ša klecžo a ŝtyłnywŝchi ružh wo hnadu proŝchu. Ša ɣym tón ŝabnyž!“ Tu ŝabnyŝny ɣhęžorej ɣ woczow a ruł a jemu ɣa mječžom ŝaję, a wŝchitkim, kiž bęchu pōdla, bu hroŝno.

W tym wōłomitu tež ŝtarŝchi bratr pŝched nanom na ɣwojej tołeni ŝlecži a ŝawoła: „Njewęrcže jemu, knjeŝ nano! Ša ɣym na

tutym njeŝtutku ɣ winu! Ša ɣym to ɣ nahla a njechawŝchi ŝkucžil. Čžicže ɣo mnu, ŝchtož chęęę. A mojemu lubemu bratrej njeŝtał ɣo božędla nicžo!“

Na to tón młodŝchi ŝaŝ pŝchi ɣwojim wōŝta. Tón ŝtarŝchi pał proŝeŝe dale: „Šwarnuj to Wóh, ɣo by mój ŝnahleny nje-čžinł njewinowatemu bratrej na hłowu padnył. Ša wina je moja, a mje ma to ɣhoŝtanie ŝajecž. Šmilče ɣo na mojej wini, abo čžicže ɣo mnu, ŝchtož macže ɣa prawo. Ale božędla wōŝtaježe ɣwojeho wulžhduŝchneho ɣyna, kiž chę ɣo ɣ bratrowŝeje luboŝę ɣa mnje do ɣmjercže dačž!“

Taŝle to dale mjeŝ nimaj na pŝchemo džeŝe, ɣo žadny pŝchi-tomny radžicžel njebę, kiž by mohł njehnuty wōŝtacž. To bęŝe ɣ wutrobu wójno, kaŝejež runječža na ɣwęcže njeje. Niz ɣo by jedny druhemu ɣ hidženjom ɣa duŝchu ŝtał, nę, ale ɣ luboŝęžu chžhŝe bratr bratra pŝched ɣmjercžu ŝhłowacž.

Šłōncžnje to ŝtaremu ɣhęžorej ŝmjersnjenu duŝchu tał ŝhrę, ɣo jemu roŝta. Wón ɣebi ɣ tej rułi, kiž bęŝe přjedy ɣa mječžom hnał, na čžolo pŝchimny, jako by jemu na dobo ŝtyŝny ɣón wujęł, a jako by ɣymna čžma ɣ wutrobh čželka. Šŝylh pōńdžęžu jeho. Wón ŝanježe po dołhim mjełčęnju ɣ pŝchehnutyh rtom: „Štejtaj, nadobnaj ɣynaj, mi ŝtejtaj! Njech ŝhubich to ŝkocžo, mi pŝche wŝchitko drohe a lube. Šlej, pŝcheŝ jeho wotbnył a ɣmjercž ɣym wulki ŝchaz namakał. To je ta bratrowŝka luboŝčž, kiž mjeŝ wamaj widžu, a to je mi lubŝcho dnyli wŝchón ɣwęł. Kotry ɣ waju je woprawdže ɣ winu, ɣo hiŝčę dohladačž njewęm, haj a tež nochžu, ale to je mi na wocži ŝjawne, ɣo mataj jedny kaž drugi tał na-dobnyh myŝłow. Tał duŝchu ɣa duŝchu ŝđerž waju Wóh, mi ɣ radoŝčži ɣa daŝche lęta, a ɣ wjeŝelu ɣa wŝchitke ludh mojeho knjeŝtwa.

Wot teho dnja ɣem ɣo jemu ta čžęžna mhl a roŝoma ŝčžahny a nad jeho myŝlemi ŝeŝhadža wjeŝele ɣłōnzo. Wón bu jažo tał miłh a ŝchędny, kaŝtiž bę w pocžatku ɣwojeho knježenja był.

To bęchu ɣa jeho ludh po čžęžnyh nozach wjeŝele dny. Duž ŝhwalachu jeho ɣ džałownym rtom, a hiŝčę ŝradniŝcho ɣławjachu nadobnu duŝchu a bratrowŝku luboŝčž wobeju ɣynow.

Wŝchelake ɣ bliŝka a ɣ daloka.

— Šserbŝke towarŝtvo „Šutrniza“ w Njeŝwacžidle ɣwječęŝe ŝańdženu njedželu ɣwój 2. ŝaloženŝki ɣwjedžen ɣ bohathy wob-džęlenjom. Na ɣwjedženju bęŝchaj tež pŝchitomnaj knjeŝaj ɣejmiŝkaj ŝapōŝłanzaj Roŝla a Šoba. Njeŝ ɣejmiŝki ŝapōŝłanz Roŝla męjeŝe wutrobu žimazu ręcž na ŝhomadženhny.

— Lętne ɣwjedženŝe dny ŝnutŝkowneho miŝionŝtwa wotmęchu ɣo ŝańdženu njedželu w Draždžanach. Pŝchi tej ŝkładnoŝčži męjeŝe ɣo tež roŝdžęlenje lętuŝeje kołlekth, kotraž je ɣo na poŝutnym dnju ɣa ŝnutŝkowne miŝionŝtwa ŝbęrał. Bohužel je wunoŝčł wo 2000 hriwnow mjeńŝchi hačž lęto přjedy. To je jara wobžarowacž, dofelž ɣo džęłanŝte polo ŝnutŝkowneho miŝionŝtwa lęto a dale roŝčęrja.

„Pombaj Wóh“ njeje jenož pola knjeŝow duchownych, ale tež we wŝchęch pŝche-dawarňjach „Šerb. Rowin“ na wŝach a w Budyŝchinje doŝtacž. Na ŝchtwōrcž lęta płacži wón 40 np., jenotliwe čžiŝła ɣo ɣa 4 np. pŝchedawaju.